

# buiten dienst

anarchistische krant • 1 maart 2010 • nr. 02 • nederlandstalige versie

## TEGEN ALLE VERWACHTINGEN IN, HET OPROER DREIGT

*De voorbije weken is de spanning in heel wat Brusselse wijken hoog opgelopen. Zo hoog dat een hele schare politiciers moord en brand begonnen te schreeuwen en de flikken, die nog maar net een overvaller hadden doodgeschoten, betoogden door de straten van Brussel om nultolerantie te eisen voor allen die de wet overtreden of simpelweg storen door hun aanwezigheid.*

### NEEM WAT JE NODIG HEBT

Terwijl managers en aandeelhouders miljoenen uitgekeerd krijgen in de vorm van schadeloosstellingen en premies, raakt de 'crisis' alsmaar meer mensen in hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien. Zonder de gebeurtenissen te willen reduceren tot één aspect, moet de vermenigvuldiging van het aantal gewapende overvallen in deze context te gezien worden. De werkloosheid is in Brussel gestegen tot meer dan 23 procent terwijl de prijzen alsmaar blijven stijgen. Het is dan ook niet meer dan normaal dat alsmaar meer mensen het geld zelf gaan halen waar het zit: bij de banken, bij de supermarkten, bij de rijken thuis. En die drang tot overleven of misschien zelfs een wil tot een leven dat niet bestaat uit in eindeloze wachtrijen staan, zal niet gefnuikt kunnen worden door meer blauw, meer staatsgeweld, meer beveiliging of meer controle.

De criminaliteit heeft altijd al voortdurende veranderingen ondergaan. Terwijl langs de ene kant het er nu op lijkt dat vele 'beroepsdelinquenten' niet zoveel meer verschillen van eender welke andere baas, van eender welke andere commerciant (met als enige verschil dat hun handeltjes iets illegaler zijn), bestaat er ook een andere realiteit die niet zo ver van ons bed is. Het aantal winkeldiefstallen is het voorbije jaar met 28% gestegen; diegenen die overvallen plegen blijken vaak 'doodnormale'

aan elkaar konden knopen of jongeren en nieuwkomers aan wie de welvaartstaat heel duidelijk gemaakt heeft dat er voor hen geen plaats meer zal zijn; de manieren waarop een groot deel van deze overvallen en diefstallen gepleegd worden zijn allesbehalve 'professioneel'. Voeg daar nog de fraude bij uitkeringen, de negering van elektriciteitsfacturen, het zwartrijden op het openbaar vervoer,... aan toe en je ziet hoe wijdverspreid de eigendomsdelicten wel niet zijn, hoeveel mensen die onderaan de ladder staan niet langer binnen de lijntjes van de wet kunnen of willen kleuren.

Maar dit is iets heel anders dan de mentaliteit die sommigen ertoe aanzet om iemand een mes op de keel te zetten, zomaar in elkaar te slagen of te vernederen of een 'criminaliteit' die geen verschil meer ziet tussen het geld pakken uit het schaalteje van een bedelaar en een villa gaan leegroven. En hoewel deze mentaliteit maar weinig verschilt van hoe de meeste mensen in deze maatschappij met elkaar omgaan, valt het niet te ontkennen dat in verschillende Brusselse wijken deze vormen van willekeurige agressie in stijgende lijn zitten. En waarschijnlijk gaat het vaak niet zozeer over in de ellende zitten en geen uitweg meer weten dan blind wild om je heen slaan, maar over de verovering van macht. Macht om je in je eigen buurt tegenover je burens en passanten te gedragen als een security zonder uniform. Macht om



“ We zijn niet  
solidair met de  
ellende, maar met  
de revolutie tegen de  
ellende.

### VLOER CARREFOUR

Ze slaan ons om de oren met ingewikkelde concepten als verzadiging van de markt, herstructureren, consumentenvertrouwen, loonbarema's, instorting van de financiële markt, bruto nationaal product, begrotingsevenwicht en ga zo maar door. Na enkele minuten zie je door het bos de bomen niet meer. Maar in feite is het allemaal erg simpel: ze behandelen ons allemaal als wegwerpproducten. Naar believen gebruiken ze ons, naar believen smijten ze ons op het stort.

Er vielen de voorbije maand meer dan zesduizend ontslagen. En terwijl de arbeiders bij Opel Antwerpen zich al te zeer lijken te schikken naar de wensen van de topmanagers, blokkeerden personeelsleden van Carrefour tientallen supermarkten. Maar laten we duidelijk zijn en ons niet al te veel illusies maken. De winkels gaan hoe dan ook toe, en de mensen die er werkten worden vriendelijk bedankt en afgevoerd. Maar er is een manier om ons niet als schapen naar de slachtbank te laten voeren en niet te jammeren om te kunnen blijven werken voor die klootzakken: *hen in hun portemonnee raken*. Ze doen betalen voor hun hypocrisie, voor hun uitbuiting. We kunnen strijden op een manier die ervoor kan zorgen dat de ontslagen hen heel veel geld gaan kosten. Niet alleen door te staken, de winkels en depots permanent te blokkeren en de bazen te gijzelen, maar ook door zelf te pakken wat we nodig hebben, wat we willen en de rest te vernielen. De winkelrekken moeten leeg, de kassa's kapot.

En de 'crisis' gaat niet alleen maar de ontslagen werknemers aan. Het gaat iedereen aan die niet langer de elektriciteitsfactuur kan betalen, die de eindjes niet meer aan elkaar kan knopen, die uit hun woning dreigen te worden gezet omdat ze de huur niet meer kunnen dokken. Laten we daarom de valse scheidingen tussen werknemers van die sector of van een andere sector weigeren, tussen werknemers en werklozen, tussen legale arbeiders en illegaal tewerkgestelden... want het is tegen ons allemaal dat ze oorlog voeren. En 'ze', dat zijn de politiciers, de banken, de rijken, de vakbondsleiders die al te zeer lijken op de managers; dat zijn al diegenen die willen dat we ons kalm houden, dat we braaf protesteren en niet buiten de lijntjes kleuren. Het is tijd dat de 'crisis' die ons allen raakt een crisis wordt voor al diegenen die ons als stront behandelen. Aanvaarding, berusting, begrip, onderhandeling, compromis moeten baan ruimen voor woede, actie en de droom over een wereld waar niemand nog als



n af te bakenen. Macht om diegenen die zijn dan jou (denk maar aan het racisme, bij 'blanken' als bij 'immigranten' onder- die niet geloven in dezelfde god of een- weg begrepen dat elke god, elke religie gen is, te intimideren en te molesteren. politie, noch justitie, noch integratiewer- vzw's, zullen er ooit in kunnen slagen om ndens om te buigen. Het is aan ons, wij al, om er zelf tegenin te gaan. Niet als een ader uniform, als een priester op zoek naar me schapen, niet in naam van de Staat, de eid of de Integratie, maar vanuit een ver- naar vrijheid voor iedereen, vanuit de be- ng van een echte solidariteit die zich kant le oorlog tussen armen onderling.

## HET GAAT OOK JOU AAN

oltes die vrij regelmatig plaatsvinden in llende Brusselse wijken zijn een kwestie ieder aangaat. Het is niet, zoals de flikken rden voor te stellen, een "probleem van 0-tal jongeren die niet te integreren zijn de straat moeten geveegd worden." Waar- niet alleen omdat er niets zoiets bestaat als egorie "niet te integreren jongeren" en dat ensen, allen verschillend en niet herleid- t één of andere sociale categorie die uit- len werd door sociologen en journalisten, ren. Maar vooral omdat de thema's die voltes aanraken iedereen aanbelangen. De tegen het commissariaat van Anderlecht kogelinslagen in de gevangenispoort van tellen aan eenieder die in de gevangenis ezeten, familie of vrienden in de gevange- ft zitten of de schaduw van de gevangenis rukken op zijn of haar bestaan, de vraag idariteit, van de mogelijkheid om terug nten. De overvallen op banken, wissel- en, juweliers en supermarkten stellen aan er de vraag hoe lang hij of zij nog bereid cht uur per dag te knielen voor een scha- on, onderdanig te doen tegen bureaucraten n RVA en het OCMW om wat bedelgeld en. Het verzet tegen identiteitscontroles, amera's, tegen de controle in al haar kleu- uniformen is niet een privéfeestje van een onderd losgeslagen jongeren", maar een e die eenieder aangaat die zich opgesloten n deze maatschappij, die zich bespied en n, onderzocht en gecontroleerd, betutteld nederd voelt. Laat ons duidelijk zijn: de eelden over bloeddorstige jongeren die ken, journalisten en specialisten ter zake en, beantwoorden niet aan een werke- d, maar zijn simpelweg een poging om derzijdse herkenning, alle gemeenschap- taal, alle mogelijkheid om met elkaar te elkaar te begrijpen en elkaars verlangens n kennen uit de weg te ruimen. De creatie n vijandbeeld ("de jongeren", "de immi- ") is een deel van de oorlog die ze voeren lle armen, tegen alle onderdrukten, tegen iens leven gereduceerd wordt tot werken draaien.

om met elkaar te kunnen blijven praten, an de politiek en de journalistieke stront

niet oplaait wanneer een commissariaat in de fik gaat tegen de folter in de gevangenissen, wie geen kotsneigingen krijgt wanneer hij hoort dat de flikken een overvaller door de kop geschoten hebben, zal geen enkele mogelijkheid hebben om tot communicatie te komen. Maar het kan niet blijven bij die eerste herkenning, er moet ook een *wederzijdsheid* zijn. Een wederzijdsheid die de verbanden ziet tussen diegenen die de ge- vangenissen aanvallen en diegenen die de depots van bedrijven blokkeren om ontslagen te voor- komen; tussen diegenen die vechten tegen de bouw van een nieuw gesloten centra en diegenen die zich verzetten tijdens identiteitscontroles. En die wederzijdsheid vraagt dat we spreken over het *waarom* van onze rebellie, over onze dromen, over waar we voor vechten.



## JE BENT KWAADE, WAAR IS JE DROOM?

Het is even belangrijk om te weten *waarvoor* je vecht als *waartegen* je vecht. En dat is makkelijk gezegd dan gedaan, zeker in een wereld waar dromen de nek omgedraaid worden nog voor ze uitgesproken kunnen worden. Op de lange duur hou je het niet vol om alleen maar te vechten *tegen*. De woede geeft je veel kracht, maakt dat je in staat bent tot aanvallen waartegen zij zich amper kunnen verdedigen. Maar om een vuurtje gaande te houden, is er ook zuurstof nodig. En de zuurstof voor de revolutie, dat is niet alleen de woede, niet alleen de frustratie, niet alleen de verontwaardiging, maar ook – en misschien wel vooral – de droom, het verlangen. En ook al wordt het alsnog moeilijker om te dromen, om te verlangen naar iets dat niet slechts een zoveelste kopie is van deze wereld (genre "*ik steek auto's in brand want ik wil niet langer uitgesloten worden van de arbeidsmarkt*"), toch moeten we het proberen. Opdat een molotovcocktail tegen een gebouw van Actiris niet alleen maar vernieling zaait bij diegenen die ons proberen wijsmaken dat we nog een kans hebben, dat er ook voor ons nog een graantje mee te pikken valt, maar ook spreekt over een wereld waar niet langer bazen en loonarbeiders bestaan, waar werk zoals we het nu kennen niet meer bestaat. Daarom vechten ook wij anarchisten niet alleen *tegen*, maar ook *voor*. En ook al hebben we er maar een flauw vermoeden van – want de schaduw van de fabriek, de kerk, de gevangenis verduistert onze dromen nog te veel – we weten dat vrijheid iets anders is dan kunnen kiezen naar welk televisie- kanaal je kijkt, dat leven iets anders is dan acht

**Minister beroofd** • In het centrum van Brussel wordt CdH- minister Catherine Fonck, die op dat moment net van het parlement komt, beroofd van haar handtas. Ze zit in haar auto wanneer twee jongemannen de zijruit verbrijzelen en aan de haal gaan met wat ze kunnen. Fonck was tot voor kort ondermeer bevoegd voor open en gesloten jeugdinstituten.

**Politie bang** • Op de voordeur van een politiecommissariaat in Vorst worden regelmatig doodsbeldingen achtergelaten aan het adres van agenten. Om en rond het gebouw zijn 'sackjackings' geen uitzondering. De commissaris stelt dat die nultolerantie wel mooi staat op papier maar dat zij dit praktisch niet kunnen waarmaken. Overigens laat hij nog vallen dat hij vreest voor een aanslag op zijn commissariaat. "Onze agenten voelen zich bedreigd en zijn bang".

**De Lijn** • In Kortenberg worden enkele bussen van De Lijn bekogeld met eieren en verf. Controleurs van De Lijn leveren passagiers die geen papieren hebben over aan de flikken en de dienst vreemdelingenzaken.

**Kaarsje branden** • Op het Poelaertplein in Brussel, aan de voordeuren van het gerechtshuis, wordt een kunstwerk van twaalf houten bomen in brand gestoken. In de buurt wordt een plasticen fles brandversneller teruggevonden. Van de stokers geen spoor.

**Fuck de sociale controle** • Het lokaal van de preventiedienst, veiligheidsagenten, stadswacht, straathoekwerkers en de dienst techno-preventie in Elsene wordt aangevallen. De rolluiken en ramen worden gebroken, en op de voordeur verschijnt: "NIK LE CONTROLE SOCIAL".

**Cameraploeg aangevallen** • Een groepje mensen die in Kuregem iemand kunnen bevrijden uit de handen van de flikken keren zich daarna ook tegen een camera-ploeg van de Nederlandse zender NOS die heel het boeltje aan het filmen is. De journalisten werden op dat moment rondgeleid door SPA – gemeenteraadslid Fouad Ahidar in het kader van een reportage over veiligheid in Brussel.



## NULTOLERANTIE

De nultolerantie die de flikken afgekondigd hebben, is meer voelbaar op straat en in de commissariaten dan in de rechtbanken. Hun nultolerantie is vooral de eis tot een vrijgeleide om te mogen doen wat ze willen, om vrijelijk arrestanten in elkaar te slaan, het vuur te openen bij de minste aanleiding, iedereen te terroriseren met onophoudelijke identiteitscontroles. De nultolerantie heeft dus niets te maken met het doen respecteren van de legaliteit, maar met de goedkeuring van de politiek en de brave burgers om het geweld tegen wetsovertreders op te voeren, om ze van de straat te slaan. En hoewel de "noodsituatie" waarover ze spreken wat overdreven is, is het duidelijk dat in de achtertuin van de Europese hoofdstad er een zekere *oncontroleerbaarheid* bestaat. Een oncontroleerbaarheid die niet zozeer te maken hebben met het feit dat de wetten overtreden worden, maar wel met het feit dat deze oncontroleerbaarheid zich mogelijks zou kunnen vertalen in een sociale revolutie, in een rebellie tegen deze maatschappij. Daar zit het *gevaar* dat ze proberen verdoezelen, daar zit het *gevaar* dat ook wij willen zijn. Een gevaar voor de bestaande orde en voor haar verdedigers.

Er zal nog heel wat creativiteit aan te pas komen om werkelijk gevaarlijk te worden, en daarvoor moeten we verder kijken dan onze neus lang is. Een directe confrontatie, een "oorlog" tegen de flikken, kunnen we nooit winnen. Als we daar zijn waar ze ons verwachten, mogen we ervan uitgaan dat ze ons naar alle waarschijnlijkheid te baas zijn. Maar toeslaan in kleine groepjes, altijd op verschillende plaatsen, ook buiten de buurten waar we wonen en op verschillende manieren, daar wordt de oncontroleerbaarheid al heel wat tastbaarder. Zowel in de middelen

als in de doelwitten is de creativiteit ons sterkste wapen. Denk maar aan de liters olijfolie die op het wegdek ergens in Anderlecht uitgegoten werden om de politiewagens te doen slippen, aan de herhaaldelijke sabotage van het elektriciteitsnet, de camera's en de straatverlichting in diezelfde buurt, de vernielingen van controle-apparatuur in de metrostations, de uitschakeling van bankautomaten of de weigering je identiteit te laten controleren. Dat zijn allemaal kleine daden die makkelijk zijn, niet al te veel risico inhouden en vele malen herhaald kunnen worden. Nogmaals, de creativiteit is een sterker wapen dan een kalasjnikov, en bovendien loopt die niet het risico vast te lopen. Je hoeft het alleen maar af en toe te oliën door je ogen open te houden, te zien waar hun infrastructuur het meest kwetsbaar is en hoe je hen een stap voor kan zijn.



## NIETS IS ONMOGELIJK

De berusting die veroorzaakt wordt door het geloof dat "je toch niets kan veranderen" lijkt hier in Brussel de laatste tijd wel wat af te brokkelen. Ons grootste obstakel zijn zeker niet de flikken en hun gevangenissen, maar de overtuiging dat "alles nu eenmaal is zoals het is" en dat we toch niets kunnen doen. Wanneer we die leugens doorprikken, opent zich een eindeloze horizon aan mogelijkheden om het gevecht aan te gaan. En die horizon is het begin van de vrijheid.



Monica de Coninck

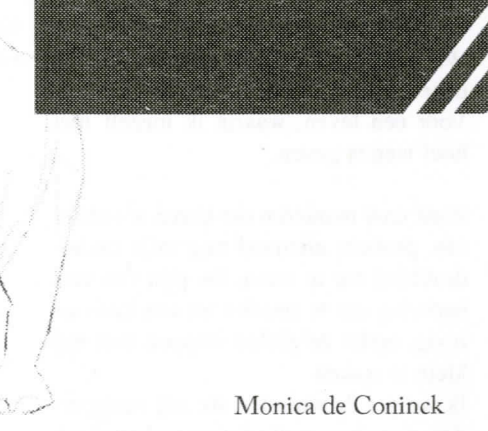
"Alles wat poten en oren heeft, moet werken"

regime, over wie het geld uiteindelijk zal moeten ophoesten.

Gewapend met de macabere statistieken van de miserie storten de overvoede aasgieren van het Antwerpse OCMW zich vol overgave op de kadavers van de solidariteit onder de armsten. De 'dossiers' stapelen zich op. Begin 2010 bevinden zich 3000 'legale' armen op de wachtlijst terwijl er, als gevolg van de regularisering in Antwerpen, 3600 'illegalen' dreigen toegang te krijgen tot het OCMW. Door hen te beroven van een minimum aan bestaansmiddelen hopen de bonzen en bonzen de toestroom van armen te keren en te verdelen. Als geïsoleerde rechtelozen blijven asielzoekers, net zoals gevangenen, een ide-

**Ontsnapping** • In de jeugdgevangenis van Tongeren kruipen drie gevangenen over de muur en nemen de benen. Twee van hen raken daarbij gewond en worden vrijwel onmiddellijk gevat. De derde wordt enkele dagen later gearresteerd wanneer hij met twee gebroken knieën om hulp vraagt in een Antwerps ziekenhuis. Enkele dagen later ontsnapt er opnieuw een jongen, deze keer langs het dak en via een andere vluchtroute. Hij wordt enkele uren later opnieuw ingerekend. De wandeling is nu gesloten en vervangen door een kleine koer omringd door tralies aka de leeuwenkooi.

**Zonnige zondag** • Op het Vossenplein in de Brusselse Marollen komen op zondagmiddag enkele tientallen mensen samen tegen gesloten centra en opsluiting, voor een wereld zonder grenzen. Een spandoek wordt uitgerold waarop staat: "gesloten centra, gevangenissen, binnen zoals buiten, leve de revolutie". De mensen wandelen doorheen de straten en er wordt op de muren geschreven, posters geplakt, slogans geroepen en pamfletten uitgedeeld.



Laten we deze racistische hetze ontcrachten door de mensenjagers levend te begraven onder de steunaanvragen en deze ambtenaren te ontmaskeren als de parasieten van de repressie die ze werkelijk zijn. We wensen alle professionele stalkers, verklikkers en bazenvriendjes onder het OCMW personeel een voorspoedige zelfmoord op kantoor toe. Voor ons is het verzieken en controleren van andermans leven geen eerbaar beroep maar een perverse schijnbezigheid in dienst van de overheersing.

Laten we samen de onderkruipers een echte reden bezorgen om naar meer repressie te smeken, voor ze zich als slachtoffer kunnen uitgeven van de haat die ze zelf zaaien!



ente.

komt daar de lente aan, een nieuw  
s, dat zeggen ze. De zachte wind,  
chuchter blad, geur van 't jonge  
en bloemen. Het hart dat zich ont-  
verwarmt en liefde zoekt. Dat is  
e zeggen. Over de lente, wanneer  
ereld weer begint te bloeien.

Ik wil, ik spreek mijn liefde uit.

Ik wil.  
vrijheid.

Ik wil wie ik ben, zonder iemand die  
legt wie ik zou moeten zijn. Zon-  
mand die me wijsmaakt dat ik iets  
ers ben dan wat ik denk van mezelf.  
n zonder bazen en bevelen, zonder  
en vol gehoorzaamheid. Zijn zon-  
maskers, zonder bedrog. Zonder  
rbaks gespeel.

Ik wil waarheen ik wil, zien wie ik wens  
en. Een wereld zonder grenzen,  
er kooien. Zonder rijken die zich  
esten op de rest, zonder al diegenen  
eslissen over een ander zijn lot.

Ik wil.  
en dat ik leef, gelukkig leef.  
e vrijheid te leven niet als slaaf, en  
oor vecht ik.

Ik wil een leven, waarin ik mezelf niet  
weg te geven.

Ik wil naar manieren om bazen te ontsie-  
probeer niemand nog mijn onder-  
king toe te staan. De pijn van ver-  
ring om te smeden tot een kruis en  
opdat ze zullen stoppen met mij  
te maken.

Ik wil eiger de woorden die mij vermoor-  
de concurrentie die me walgen doet.  
er het spel dat draait om spotlights  
n winnen, enkel zij die mij intact  
kan ik nog beminnen.

En dus ik bouw, ik breek, ik zoek, for-  
ceer een weg. Ik vind, verlies, ik hoop,  
ik val. Maar altijd, op een dag, sta ik daar  
weer, rechttuit en met een zingend hart.  
Ik zing de wil tot vrijheid, droom haar te  
omhelzen, te overladen met mijn kussen  
van geluk. Lang genoeg van 't harde le-  
ven, koester ik een droom en voed haar  
dag op dag. Een warme droom, en zacht,  
zo zacht...

Ik wil de vrijheid.  
En daarvoor vecht ik.

Zoek naar kameraden die willen vechten  
voor een droom, er valt zoveel te win-  
nen. Naar zij die niet meer aanvaarden  
wat er met hen gebeurt en anderen in  
de ogen kijken. *Durf jij nog te dromen?*  
Ik denk na over de wapens die ik kan  
gebruiken, de manieren waarop we kun-  
nen strijden. Gooi een steen doorheen de  
etalages van de wereld, verspreid idee-  
en, *weet waarom ik het doe*. En hoop, en  
*daarvoor vecht ik*, dat de ontpoppende  
vlinders zich verspreiden overal, *want*  
*er valt zoveel te winnen*.

Nooit meer slaaf te zijn, ja, ik wil. De  
vrijheid minnend, ik wil, ik wil, ik wil!



NSV • De gebouwen van de facul-  
teit economie van de universiteit  
van Gent worden versierd met slo-  
gans tegen het NSV (Nationalis-  
tisch studentenverbond). Het NSV  
organiseert daar twee dagen later  
haar eerste activiteit sinds haar of-  
ficiële erkenning door de universi-  
teit.

Dreigende onrust • Belgische ge-  
vangenen die opgesloten zitten in  
een gevangenis in Tilburg dreigen  
met opstanden, hongerstakingen,  
ontsnappingsen en gijzelingen van  
de cipiers uit protest tegen de ver-  
plichte overplaatsingen en slechte  
omstandigheden in de gevangenis.  
Dit werd door de gevangenen  
naar buiten gecommuniceerd door  
middel van telefoongesprekken en  
brieven. De Nederlandse cipiers  
vrezden alvast voor wat komen  
kan...

## agenda

• Donderdag 4 maart om 19u

### Over de recente rellen en sociale spanning in de Brusselse wijken

De voorbije maanden liep de spanning  
in verschillende Brusselse wijken hoog  
op. Met op de achtergrond levensom-  
standigheden die alsmat verslechteren,  
vonden vele opstootjes en confron-  
taties plaats tijdens identiteitscontroles,  
ging het politiekantoor van Kureghem  
(Anderlecht) in de fik als protest tegen  
de foltering van gevangenen in Vorst en  
sneuvelde heel wat glas nadat de politie  
een voortvluchtige overvalder had dood-  
schoten in Molenbeek. Ook het aantal  
gewapende overvallen zit in de lift, en  
op een manier die zich klaarblijkelijk  
compromisloos tegenover de verdedi-  
gers van de rijkdom van enkelen plaatst  
(zo kwam het meermaals tot serieuze  
vuurgevechten tussen overvallers en  
politie). Hoewel we hier slechts enkele  
uitwendige tekens aanhalen, is het dui-  
delijk dat het tekens zijn van een stij-  
gende sociale spanning. En de politie is  
er, met haar zero tolerantie en razzia's,  
blijkbaar snel bij om de mogelijkheid  
dat deze sociale spanning uitmondt in  
een sociale revolutie in de kiem te smo-  
ren. Zonder veel pretenties zouden we  
graag de discussie aangaan over deze  
situatie en op zoek gaan naar eventu-  
ele perspectieven.

• Zaterdag 6 maart vanaf 17u

### Benefietsdrink voor de nieuwe publi- catie "Buiten Dienst"

Een hapje en tapje als kennismaking  
en benefiet voor dit nieuwe blaadje.

in lokaal Acrata  
Groot Eilandstraat 32

ofon

ten dienst is een anarchistische krant die ongeveer om de twee weken verschijnt.

ze krant is gratis en komt zowel in het nederlands als het frans uit.

cties, vragen en bijdragen: hors.service@hotmail.com

je wil helpen verdelen, stuur dan een mailtje naar bovenstaand adres.